

De bakermat

Het einde van de tijdelijkheid

De oudere man vertelde: een kind van zeven wordt voor een keuze geplaatst waar niet alleen de loop van zijn verdere leven vanaf hangt, maar ook de toekomst van de eeuwigheid. Of de eeuwigheid daadwerkelijk een toekomst heeft en ook echt een verleden heeft gehad, voor nu moet het volstaan te weten dat de tijd niet bestaat. Alles is, niet meer en niet minder. Wat de mens ervaart als tijd is verval, entropie¹, waarbij alles wat eerst een vorm van organisatie had in toenemende mate desintegreert totdat het niet meer is zoals tevoren. Je ziet dat met het ouder worden niet alleen in de spiegel, dit universum is als geheel onderhevig aan het principe van entropie. Niets is ooit zoals het tevoren was, hoewel dat alleen hier gelijk staat aan verval. De begrippen verleden en toekomst hebben in het fysiek universum niet dezelfde inhoud en betekenis als in het universum van oorsprong, de eeuwigheid.

Het materieel universum, waar wij ons nu bevinden, is geen wezenlijk en eeuwig onderdeel van het oorspronkelijk universum. Dit betekent dat er in het materieel universum een kracht is die ondanks zijn organiserend vermogen de eeuwigheid hier niet kan brengen. Op natuurkundig niveau zou het mooi zijn als donkere materie en donkere energie -zesennegentig procent van het materieel universum- daar een illustratie van kan zijn, waarbij donkere materie de organisatie bij elkaar houdt en donkere energie alles uit elkaar drijft en het universum als een nachtkaars zal laten uitgaan - de Big Crunch. Ik wacht met ongeduld op de ontwikkelingen op dit natuurkundig terrein -niet als bewijs, maar weer als illustratie-, zoals ik razend nieuwsgierig ben naar nieuwe bevindingen rond het boson dat andere elementaire deeltjes massa geeft - "het God partikel" is werkelijk een humoristische naam. Zoals ik als jong puber maar nauwelijks kon wachten tot de volgende raket werd afgeschoten - Spoetnik, Vostok, Mercury, Gemini, Apollo.

Zo lang ik mij kan herinneren ben ik hevig geïnteresseerd in het nieuwe en dat is nu, als ouder wordende man, nog steeds zo. De ziel leert en verouderd niet, de entropie betreft het lichaam. Met het nieuwe wordt de hoop vernieuwd, de hoop die de waarde erkent van al dat leeft. Niet wat doorgaans hoop wordt genoemd, een naar buiten gerichte projectie van wat innerlijk lijkt uitgedoofd, niet de hoop van de gevangene op zijn

vrijlating, niet de hoop dat het goede zal overwinnen. Met dichotomieën als goed en kwaad is trouwens niet te werken, omdat dichotomieën subjectief en perspectief gebonden zijn. Dat laatste is misschien nog wel het aardigste te illustreren met een perceptie uit de kwantummechanica, waar nul en één -ook een dichotomie- beide tegelijk waar kunnen zijn en zich overal tegelijk kunnen bevinden zonder last te hebben van tijd -die bestaat immers niet-, totdat iemand een observatie doet waarbij de nul dan wel de één realiteit wordt. Dichotomieën, kortzichtig, je hebt er niets aan.

Misschien is belofte trouwens wel een beter woord dan hoop. De belofte van een nieuw leven waarin alles mogelijk is. Totdat de entropie merkbaar wordt. Je geeft warmte, maar de belofte van eeuwige schoonheid verwekt echter in het tijdelijke te allen tijde. Om je heen zie je mensen beschadigd raken, ziek worden, wat hun verdere handelen weer beïnvloed. Het klinkt somber, gebroken beloften, zo hopeloos, maar niet wanneer een mens zich realiseert dat als hij zijn verwachtingen in zichzelf richt -niet op zichzelf-, de wereld hem kan beschadigen, de entropie kan toeslaan, maar dat de erkenning van de waarde van al dat leeft en de eigenwaarde -en dus de belofte voor de toekomst- dan juist groeit. Ook beschadigingen en ziekten zijn hier tijdelijk en kunnen worden genezen. Het is dan ook niet anders dan dat de route naar de eeuwigheid door niemand in het fysiek universum kan worden geboden of gevonden, maar alleen toegankelijk is via je individuele innerlijke weg.

Vanaf die nacht als zevenjarige heb ik mij altijd voor keuzes geplaatst gevoeld. Wie er eigenlijk in mijn onverwarmde kinderslaapkamer stond wist ik toen niet - niet mijn vader of moeder. Ik kan mij ook nauwelijks voorstellen dat ik onbewust een scene uit een boek of een film had onthouden. Hoeveel films ziet een kind van zeven, in die tijd niet veel - er was nauwelijks televisie en ik betwijfel zelfs of we er toen al een hadden. Degene die mij toesprak, mij de vraag stelde, voelde als een bekende hoewel hij veel ouder aandeed dan mijn mensenleven. En hoewel mij de keuze werd voorgelegd tussen materieel of immaterieel welbevinden in mijn leven, heb ik altijd gemeend dat die alternatieven, nog meer dan welbevinden, stonden voor de focus in het leven. Dus niet de dichotomie zoals de keuze die een kind later in het leven maakt voor een bepaalde beroepsrichting, maar eerder de keuze voor, of liever het aanwijzen van een eigenschap in jezelf die je prioriteit wil geven - zoals een componist een voorkeur ontwikkelt voor een combinatie van

bepaalde muziekinstrumenten zonder andere combinaties uit te sluiten, zoals een schrijnwerker een voorkeur heeft voor een specifieke houtsoort zonder andere te veronachtzamen. In essentie, de keuze voor je doel in het leven, de zin van het leven.

Dat die persoon toen in mijn koude kinderkamer stond, heb ik nooit vreemd gevonden. Het was wel plotseling, maar zeker niet beangstigend. Ik beeld mij nu in dat hij de dekens wat verder over mij heen trok en mij welhaast teder verder instopte voordat hij de kamer verliet. Ondanks een verder turbulent leven in mijn jonge jaren -de jaren voor mijn veertigste- bleef er steeds één interne eigenschap in mijzelf onaangetaast, niet onderhevig aan entropie, die van de keuze van het kind. Door alle drek, pus, kots en bloed van het leven heen, ondanks alle teleurstellingen, gebroken beloftes en ondanks aanvallen, ondanks alle ziekmakers doorgaan op de weg waarvan je weet dat die de juiste is - in ieder geval voor jezelf. Iedereen kreeg wat ze van me nodig hadden tot het moment dat ze nog meer wilden dan ik kon geven, tot het moment waarop ik mijn keuze had moeten verloochenen. Omdat ik mij niet verder dan tot op het bot liet verslinden, kon ik steeds weer recupereren en raakte mijn binnenste niet in verval, werd ik niet bang, werd ik niet weerloos, liet ik mij niet blijvend verminken en leefde ik altijd waarheid. Hoewel ik niet onschendbaar werd, was er maar weinig of niets dat mij kon deren.

Op zoek als alle mensen naar de zingeving van alles, naar de unificatie van de kwantum- en de relativiteitstheorie, naar de zoetmaker die niet dik maakt, naar de voortdurende beweging die geen energie kost, naar het diepste punt in de oceaan of de hoogste bergtop, ging ik op zoek naar alles in de wereld dat bij mij kon passen en alles wat dat niet kon. Ik las over hordes wijzen die in de loop der tijden de waarheid hadden ontdekt en sprak menigeen die zich een verlosser waande, de laatste avatar, de finale leraar en een enkeling die dit niet zei, maar het wel bedoelde. Ik geloofde hen allen en vond het hartverscheurend. Het smartelijk verlangen en de goede bedoelingen die allemaal doodgeboren bleken. Zij wilden de leermeester van allen zijn, omdat zij meenden de waarheid te kennen. Zij wisten niet dat de waarheid niet bij één persoon in bewaring ligt, maar dat elk mens een eigen aandeel in de uiteindelijke waarheid heeft. Slechts weinigen zagen dat het navolgen van andermans waarheid altijd leidt tot de hel op aarde.

De avond van het kinderfeest waarop de wekenlang opgebouwde spanning zich ontladde in vrolijk geschater was de avond dat ik besloot

de trap naar de zolder op te klimmen. Het was fris buiten, niet koud, en de boomtakken zwipten in de noordwesten wind - echt een avond om naar zolder te gaan. Een heerlijke avond ook om weer beneden te komen in de warmte van de huiskamer, met onder iedere arm een pak papier - een deel van wat ik in de jaren had verzameld. Sommige documenten waren al aan het vergelen en waren beschreven met vulpeninkt in een quasi doktershandschrift - dat alleen ik kon lezen. Andere papieren waren betikt met de hamers van de oude draagbare schrijfmachine die ik ooit had bezeten. In de volgende bundels die ik naar beneden haalde zaten ook uitdraaien uit een primitieve printer - de inkt vervaagde al. Ik ging in mijn o zo luie stoel zitten en overzag mijn over de vloer verspreide extern geheugen en merkte bij elke stapel dat ik nog vrij nauwkeurig wist wat daarin was vastgelegd. Wat is een mensenleven rijk en hoe eeuwig zonde is het wanneer dat compleet verloren zou gaan bij het sterven.

De lijn was duidelijk voor mij, alles wat ik wist was duidelijk voor mij. Hoe dit op te schrijven zonder mij te voegen in de rij van universele leraren met de waarheid in pacht. Ik mag dan leraar zijn, maar de leraar van dit universum ben ik niet. Die rol is voor een ander weggelegd, een trieste rol zo op het eerste gezicht. Want het is triest je leringen te verkondigen, terwijl iedereen verlangt naar juist dat stuk van het verhaal dat je niet kunt vertellen, omdat je het niet kent, niet bent. Enfin, zo triest is zijn rol nu ook weer niet, want ieder heeft zijn of haar eigen deel van de waarheid te leven. Het lijkt triest hier in het materieel universum en tegelijkertijd is het groots. Niet ongelijk mijn moeder op haar sterfbed, triest en tegelijk groots. Die grootsheid maakt het vertellen van Het Verhaal hier een stukje gemakkelijker. Iedereen hoeft zijn eigen leven alleen maar naar waarheid te leven. Het klinkt simpel en het is moeilijkste dat er bestaat, naar waarheid leven. Het is het moeilijkste dat er bestaat voor iemand die er nog niet aan is begonnen en het is het simpelste dat er bestaat voor iemand die zo zijn of haar leven leeft - overigens niets om bovenmatig trots op te zijn; het is-. Het was in de nacht van het kinderfeest dat ik de eerste regels schreef, een verhaal over het ontstaan van werelden. Ik zag mijn weg door alles, zette de onzin aan de kant en hield over wat bij mij hoorde, wat uit mijzelf kwam en echt was, is.

Het begin van de eeuwigheid

Sommigen noemen het begin van de eeuwigheid Brahma, Jahweh, God of Allah, maar dat is niet het werkelijke begin dat ik bedoel. De goden van de wereldreligies zijn de goden van het entropisch universum, terwijl achter de tijdelijkheid de eeuwigheid ligt. Ik noem het begin van de eeuwigheid de AllerEerste, een personificatie. Het begin van de eeuwigheid is voor ons het moment waarop wij ontstonden, werden gecreëerd. Niet ons fysieke mens-zijn, maar onze essentie, onze ziel²⁾. Misschien wat gemakkelijk om de oorzaak, de redegever van de eeuwigheid en onze ziel voor te stellen als een persoon, maar dat is zijn eigen doen. Hij manifesteert zich aan mensen op een wijze die voor een mens bevattelijk is³⁾. Hij heeft daar overigens veel plezier in omdat wij zijn kinderen zijn. Hij is niemand anders dan onze vader-moeder omdat wij zijn gemaakt uit zijn eigenschappen. Drie eigenschappen die de menszielen definiëren, RechtvaardigeLiefde, WarmeSchoonheid en InzichtelijkLicht. Wie de mensenwereld beschouwt, ziet dat deze krachten ofwel een aanwezigheid definiëren, ofwel een afwezigheid definiëren. Het zijn van de mens in materie wordt bepaald door de mate van aanwezigheid of afwezigheid van deze krachten - het klinkt misschien nog wat raadselachtig. Alles wat wij kennen is terug te brengen op deze drie krachten als aspecten van de AllerEerste, dat wat je hebt en wie je dus bent, en dat wat je mist en naar verlangt.

De AllerEerste maakte geen klonen van zichzelf, maar gaf zijn kinderen een zelfstandig leven vanuit zijn eigenschappen, zoals mensenkinderen eigenschappen krijgen van hun ouders⁴⁾. In Mellhor en Nananja creëerde hij RechtvaardigeLiefde. In Eewhel en Anounja creëerde hij WarmeSchoonheid. En in Luciwher en Alnatrea creëerde hij InzichtelijkLicht⁵⁾. Elke eigenschap bestaat uit een vrouwelijk aspect en een mannelijk aspect. Niet een man en een vrouw, maar het mannelijke en het vrouwelijk, of zo men wil yin en yang, en ene en het andere. Zoals de AllerEerste Melnan, Eewhan en Luçal creëerde, zo kwamen uit elk van dezen volkeren voort die de eigenschappen van RechtvaardigeLiefde, WarmeSchoonheid of InzichtelijkLicht in zich droegen. Elk van de individuen een variant op het thema waarbinnen zij werden geboren - een onuitputtelijke verscheidenheid.

RechtvaardigeLiefde, het passende, het geschikte, het juiste, het enig mogelijke, het terechte, de inleving en de naleving, het weten van het hart. InzichtelijkLicht, het besef, de ingeving en de verificatie, de analyse, het bepalen en het vaststellen, de zekerheid van het zekere.

WarmeSchoonheid, de samenbindende factor, de verzachtende omstandigheid zoals het vernis consolideert en de details naar boven haalt, dat wat het bestaan inspireert, zwaarte en massa geeft. Een bestaan perfect in balans waar de AllerEerste de inspiratie voor was maar niet de leider aan wie al het andere onderhorig was, zoals een bewoner van het materieel universum mogelijk kan denken. Het volgen van de wil van de AllerEerste was geen element in de schepping, want hij had allen gecreëerd met een volledig vrije wil. "Dwang is nooit mijn sterkste punt geweest", zegt hij lachend.

De eerste incarnatie

Zoals kinderen op kamers gaan wonen tijdens hun studie of een stage voordat het echte leven begint, zo onderzochten de volkeren van RechtvaardigeLiefde, WarmeSchoonheid en InzichtelijkLicht hun inzicht in de volledig vrije wil door een wereld te creëren waarin de inspiratie van de AllerEerste niet meer vanzelfsprekend was. Een studie- en stageperiode die tot aan vandaag voortduurt. In het eerste deel daarvan divergeerden verschillende interpretaties van wat vrije wil is en hoe die het beste in te zetten voor de harmonie zoals de AllerEerste die had bedoeld. Het volk van RechtvaardigeLiefde, Mellhor en Nananja -Melnan-, zag vrije wil als een collectief begrip. Het terechte weten van het hart en naleving daarvan door inleving kon volgens hen alleen gestalte krijgen wanneer ieder individu in de gemeenschap daar achter kon staan. Het volk van WarmeSchoonheid, Eewhel en Anounja -Eewhan-, was het daarmee in essentie niet oneens, hoewel zij het in volledig vrije wil bereiken van harmonie niet als een collectief proces zagen, maar een proces dat op individueel niveau gestalte moest krijgen. Het volk van InzichtelijkLicht, Luciwher en Alnatrea -Luçal-, stond op het standpunt dat de volledig vrije wil vooral bedoeld was om alle mogelijkheden ervan te onderzoeken en dat er niet één voorbeschikte weg kon zijn om terug te keren naar de harmonie van de AllerEerste. Collectiviteit was een belangrijk doel, maar het initiatief kon niet anders komen dan vanuit het individu dat alle mogelijkheden aftast.

Dit waren de hoofdrichtingen die op individueel niveau vrij vloeiend in elkaar overgingen, maar die zich onvermijdelijk van elkaar verwijderden naarmate het debat zich ontwikkelde - een individueel debat, het maatschappelijk debat. Dit gebeurde met de kinderen van de

AllerEerste die elk geschapen waren met een eigenschap van diezelfde AllerEerste. Dat roept natuurlijk vragen op als, heeft de AllerEerste zijn kinderen geschapen om zichzelf te leren kennen of, heeft de AllerEerste de drie krachten geschapen omdat hij in zichzelf het conflict voelde. Die vragen zijn menselijk en voorstelbaar en daardoor ook door een mens te beantwoorden. Betrek het dan ook op de mens en vraag of de mens zijn kinderen verwekt omdat hij in zichzelf een conflict voelt of zichzelf niet voldoende kent. Niemand zal die vragen positief of negatief beantwoorden, maar zeggen dat kinderen uit liefde worden geboren, uit de warmte die men in het samenzijn voelt en vaak ook uit weten dat kinderen voor hun ouders zorgen wanneer zij oud en zwak zijn geworden. Op een andere manier opgevat is de vraag naar het waarom van de creatie de vraag naar de grond van het bestaan. Een vraag die niemand kan beantwoorden behalve elk mens voor zichzelf. Een vraag die beantwoord kan worden nadat een mens het contact heeft hersteld met zichzelf en de waarheid, de Liefde, die een mens kan leven.

Het eerste deel van 'de studiestage' -in dit boek verder de eerste incarnatie genoemd- van de volkeren van RechtvaardigeLiefde, WarmeSchoonheid en InzichtelijkLicht eindigde juist niet in harmonie, de harmonie die iedereen wilde door op de juist geachte wijze de volledig vrije wil te gebruiken⁶). De eigenheid van elk van de aspecten RechtvaardigeLiefde, WarmeSchoonheid en InzichtelijkLicht was tot wasdom gekomen juist doordat die konden worden geleefd in volledige vrije wil, terwijl de volledige vrije wil in het samengaan van de drie aspecten had geleid tot disharmonie. Ondanks dat het doel niet gehaald leek te zijn, was de eerste incarnatie een leerweg geweest. Soms moeten de dingen eerst anders gaan.

Na de eerste incarnatie

Het was een onvoorstelbare ervaring geweest - op meerdere manieren. Wat het leven in incarnatie kon betekenen had niemand zich op deze manier voorgesteld. Onvoorstelbaar was de uitkomst van leven met een volledig vrije wil, dat drie broeders en drie zusters zo wijd uit elkaar konden drijven. Maar vooral onvoorstelbaar in de mate waarin zij over zichzelf hadden geleerd. De diepste eigenheden van de drie krachten waren ondubbelzinnig aan de oppervlakte gekomen. Mellhor en Nananja waren tot het inzicht gekomen dat hoe juist, inlevend en nalevend RechtvaardigeLiefde ook kon zijn, aan deze dimensie van het levende

op welke manier empathisch dan ook aspecten missen die alleen kunnen bestaan in de aanwezigheid van WarmeSchoonheid en InzichtelijkLicht. Dat Liefde alleen warm en luisterrijk kon zijn in aanwezigheid van Eewhel en Anounja, alleen zeker en zekerheid gevend kon zijn in de aanwezigheid van Luciwher en Alnatrea. Zoals de anderen kwamen Mellhor en Nananja tot de slotsom dat een volledig vrije wil zonder een volledig spectrum van alle mogelijkheden en zonder aanwezigheid van een samenbindende factor, alleen kon leiden tot de hegemonie van de eigen mogelijkheden - een vorm van verkokering en de idee van een afwijkende relevantie van de anderen.

Eewhel en Anounja zagen dat WarmeSchoonheid een rijke schakering aan eigenschappen bevat, die alleen kan bestaan wanneer die met iedereen wordt gedeeld, omdat de zwaarte van het bestaan ondraaglijk wordt wanneer het alleen op het zelf wordt betrokken. De massa van een wereld is alleen dan geen verpletterende last wanneer allen het dragen. Schoonheid heeft niet alleen een intrinsieke waarde, het heeft ook een betekenis voor anderen op zoveel golflengten waardoor iedereen de gloed kan gewaarworden. De luister is echter alleen dan juist bemeten en trefzeker wanneer het in harmonie met InzichtelijkLicht wordt verstrooid, alleen passend en terecht wanneer het in harmonie met RechtvaardigeLiefde wordt gegeven. Eewhel en Anounja hadden zich er over verwonderd dat zij geneigd waren geweest hun warmte en glans eerder te richten op InzichtelijkLicht en minder op RechtvaardigeLiefde, omdat zij meenden zo te voorkomen dat InzichtelijkLicht van koers zou afwijken, vertrouwend dat RechtvaardigeLiefde dit zou zien, en zo op een beter afgewogen manier in balans te komen.

Luciwher en Alnatrea kwamen tot het besef dat het vinden van harmonie niet een kwestie van het in volledig vrije wil en totale openheid onderzoeken en bepalen is -stellen, verifiëren en vaststellen- wanneer dat inhoudt dat wat buiten de leerstelling valt moet worden verworpen. Dat het scherp stellend licht beschadigend kan zijn wanneer het warmte en esthetiek mist en het 't weten van het hart niet inbouwt. Afwijzen en afsnijden staan haaks op de harmonie waarin alles een eigen plaats heeft. Het Licht en Inzicht kunnen niet zonder Warmte en Schoonheid want het licht verblindt dan als een laser, noch zonder Liefde en Rechtvaardigheid of Juistheid om het relativiteit te verlenen en het een plaats te geven in verhouding voordat het de verhoudingen bepaalt. Kortom, het onontbeerlijk evenwicht - niet het precair evenwicht, maar het gewogen en afgewogen evenwicht, de juiste maat.

Het beraad en het doel

De AllerEerste zei dat de perfecte eerste stap was gezet, de eerste stap naar perfectie. De tweede stap die hij zag zou zijn kinderen opnieuw buiten de eeuwigheid brengen, echter niet in gezamenlijkheid, maar in een zelfonderzoek dat onafhankelijk van elkaar moest verlopen. De leerdoelen en taken zouden graven tot naar de bodem van het bestaan, leiden tot onvermoede ontdekkingen. Het kijken in de spiegel van eenzaamheid kan immers tot wanhoop en twijfel leiden, want het spiegelbeeld verbloemt niet en toont ook wat men nog niet weet noch voor mogelijk houdt. De eenzaamheid kan pijn betekenen en de lessen die geleerd worden evenzo. Eenzaamheid kan leiden tot denkbeelden van wanhoop en twijfel die de eenzaamheid weg moet nemen, terwijl denkbeelden die uit wanhoop en twijfel worden geboren slechts kunnen misleiden. Bovendien, wat je in de spiegel ziet kan je voor de gehele waarheid houden, terwijl de volledige waarheid ook achter de spiegel ligt.

Volledig vrije wil zou het leerproces onnodig compliceren wanneer het een onderdeel zou worden van de dynamiek van het leren. Daarom werd besloten dat elke ziel, elk aanstaand mens, zijn leerdoelen en taken voor de nieuwe incarnatie als ziel in volledig vrije wil zou vaststellen en vervolgens zonder volledig vrije wil zou leven. Iedereen heeft een goede vriend nodig die hem prijst en bekritiseert, en een metgezel als leraar die grenzen stelt totdat je over de grens heen kunt springen. Elke incarnerende ziel zou daarom een goede vriend en criticaster naast zich krijgen vanuit de eeuwigheid, een voeder van het geweten en het moreel besef - een ziel van Liefde en Rechtvaardigheid, een metgezel van inleving en naleving.

Drie parallelle universums buiten de eeuwigheid konden de individuele leerweg waarborgen, maar in zijn meest verstrekkende consequentie ook een universum voor iedere eenzame ziel betekenen. Een op die manier ontrafelde leerweg zou vruchtbaarheid mankeren en samenhang uitsluiten. Er werd besloten dat er buiten de eeuwigheid één tijdelijk universum moest komen, met verschillende leerdoelen voor RechtvaardigeLiefde, WarmeSchoonheid en InzichtelijkLicht. Luciwher en Alnatrea stelden zichzelf voor als de kracht die in het materieel universum moest worden onderzocht. Zag in de eerste incarnatie RechtvaardigeLiefde harmonie als een doel van het collectief en zag WarmeSchoonheid dit als een staat van geest die ontplooid moest

worden vanuit een individuele ontwikkeling, InzichtelijkLicht had zich in daad opgeworpen als het alternatief voor de harmonie bij de AllerEerste. Het Licht van Inzicht wilde daarom voor de spiegel staan en zichzelf onderzoeken tot in de kleinste details - weten waarom deze op harmonie gerichte daad had geleid tot het tegenovergestelde. De Liefde die Rechtvaardig is, inlevend en nalevend, wilde leren door de bodem van de afgrond te zijn, het punt waarvoorbij niemand kon wegzinken, en tegelijk de brug over die afgrond, het vangnet en het punt waarop iemand doorheen de spiegel kon zien. De Warmte van de Schoonheid, de Schoonheid van de Warmte wilde het betrekkelijke substantie geven - het bestaan aan de ene kant van de spiegel relatief te maken door het te betrekken op de weg naar de andere kant. Ook door met te wijzen op de weg naar huis de soms donkere wolken van de materiële wereld een rand van schoonheid te geven. Niet de weg zelf te zijn, want die is voor ieder weer anders, maar de wegwijzer, misschien zelfs de wegbereider voor de weg - zo het individuele en het gezamenlijke verenigend.

Luciwher en Alnatrea kluisterden zich voor de duur van het tijdelijke aan het fysiek universum, net zomin als hun volk verifieerbaar en dus zeker wetend waar de reden voor hun bestaan vandaan kwam, zo zichzelf onderzoekend naar wat hen bezielde. Eewhel en Anounja verbonden zich aan het fysiek universum met het vraagteken in hun hoofd en het uitroepteken in hun hart, de ambivalentie op het kruispunt van de twee. Doorheen de mensentijd incarneren zij waar iedere ziel met één mensenleven het leerproces afrondt. Een daad van Schoonheid en van Warmte en het steeds opnieuw verbinden van de wonden en losgekomen verbanden - de mens wijzend op de verbinding met de harmonie van de AllerEerste die loopt via de innerlijke weg⁷⁾. Mellhor en Nananja en de menigte die hun volk is, staan vanuit de wereld van oorsprong alle zielen in incarnatie bij in het beleven en behalen van het einddoel in het leven. Een leerdoel in zich om vanuit de eeuwigheid de tijdelijkheid na te leven en er geen deel aan kunnen hebben - het vereiste een grotere verdieping in hun inleving. Grote lotsverbondenheid door de geïncarneerden te voeden.

De oudere man vertelde een andere keer: Je laat je kinderen niet los of doelloos rondlopen, nooit. Dat doet een ouder op geen enkele leeftijd. Niet wanneer je kind nog niet op eigen benen kan staan en evenmin wanneer je kind denkt dit wel te kunnen of het inderdaad kan - hoe oud ze ondertussen ook zijn geworden. Als ouder hou je altijd contact en vraagt zo af en toe naar hoe het gaat. Je kunt ze later in hun leven niet

meer beschermen voor wat ze op hun eigen weg moeten ondervinden, maar je laat ze nooit in de steek, je staat altijd klaar. Je stuurt niet meer, of hooguit een cadeautje. Dit is in grove lijnen de verhouding tussen de AllerEerste en zijn kinderen in het fysiek universum. Er is nog meer. In het fysiek universum geïncarneerde zielen kunnen naast een volledig vrije wil evenmin beschikken over herinneringen aan de wereld van oorsprong. Dit is het gevolg van het feit dat de ziel door incarnatie wordt gebonden aan materie en materie de beperkende factor is. Alsof je gewend bent te zwemmen in helder water dat door je incarnatie plotseling een veel hogere viscositeit krijgt, alsof je zwemt in stroop - overigens ligt hier de oorsprong van de ervaring van tijd. Energie condenseert tot materie en eeuwigheid wordt daardoor afgeremd tot een snelheid die in het fysiek universum niet overschreden kan worden - de ziel heeft geen last van die remmende kracht. Luçal deden als eerste hun intrede in materie, waarin de geboorte van het licht in het fysiek universum is vevat, een aspect van het scheppingsverhaal dat in vrijwel elke religie is opgenomen. Het oorspronkelijke universum is vanuit het fysiek universum niet rechtstreeks waar te nemen.

De volledig vrije wil kan in het fysiek universum niet ten uitvoer worden gebracht, maar krijgt gestalte op een manier die voor ieder mens onverwacht is. De zielenpopulatie van RechtvaardigeLiefde blijft aanwezig in de wereld van oorsprong en voedt de zielenpopulatie in het fysiek universum met alles wat in volledig vrije wil is besloten. Elke mens geworden ziel in het fysiek universum heeft voor zijn incarnatie een programma, evenementen en aspecten afgesproken met een goede vriend van RechtvaardigeLiefde, waarmee die een mens door het leven begeleidt. Wat een mens leert -dat is het hoofddoel- in het fysiek universum heeft hij dus zelf bepaald en wordt daarin gevoed en bijgestaan door een evenknie van Liefde en het weten van het hart uit de oorspronkelijke wereld. Dat dit zo is kan elk mens gewaarworden door de innerlijke weg te bewandelen. Dat is de weg waarop de waarheid en dus de Liefde kan worden ontdekt. De innerlijke weg bewandelen houdt overigens geenszins het afwijzen van de wereld in, zoals vaak onterecht en overbodig wordt gedacht door kluizenaars, asceten en samnyasins. Het bewandelen van de innerlijke weg en het ontdekken van de innerlijke Liefde geeft een andere motivatie aan het handelen in de fysieke wereld, anders dan de motieven die in de fysieke wereld aanwezig zijn. Anders gezegd, wie zijn motivatie voor zijn handelen louter haalt uit de materiële wereld heeft nog een lange leerweg te gaan, terwijl iemand die zijn handelen in de wereld laat

inspireren door zijn groeiende spirituele wijsheid dichterbij zijn oorsprong staat en de wereld mooier, warmer en geboren uit liefde maakt. Het handelen vanuit motieven die worden ingegeven door de religies van de wereld is zinloos, want de ware motivatie komt uit je eigen innerlijk, uit je eigen liefdevolle hart.

De leerweg in de fysieke wereld is inderdaad vol ontberingen en dat dit zo is laat zien dat ieder mens karma heeft te vervullen, waarbij het woord karma niets anders wil betekenen dan het takenpakket dat en de leerdoelen die een mens zich heeft gesteld. Een mens die nog ver van zijn innerlijke wijsheid staat, interpreteert de pijn van het leren als negatief, wat tegelijk de voedingsbodem legt voor het benoemen van goed en kwaad. Een dichotomie als goed en kwaad en ook licht en donker, hoog en laag -ook hiërarchisch-, mooi en lelijk, waardevol en waardeloos, is een kenmerk van het analytisch brein en daarmee van het volk van Luciwher en Alnatrea. Daar waar de dichotomie een gunstige uitkomst heeft voor de mens wordt Luciwher God genoemd en daar waar de gevolgen van het zijn op aarde negatief zijn wordt Luciwher Duivel genoemd, althans in de Indo-Semitische godsdiensten Zoroastrisme, Jodendom, Christendom en Islam. In andere godsdiensten komt het kwaad voor als al of niet gesublimeerde uiting van natuurkrachten, of als een aspect van een god aanpalend aan de positieve zijde van die god. Luciwher is uiteraard niet het kwaad, maar de God van het fysiek universum, de oorspronkelijke ziel van InzichtelijkLicht die in materie zijn weg naar harmonie onderzoekt en met hem zijn gehele volk⁸). Kortom, door incarnatie in materie is iedereen de weg kwijt en alleen een langdurige blik in de spiegel van zelfonderzoek doet je beseffen wie je bent en laat je de weg naar binnen vinden, gesteund door je goede vriend van liefde en adviezen van de schoonheid en de warmte die op aarde zijn te vinden.

Voor de tweede incarnatie

De tweede incarnatie waarin u die dit leest zich bevindt, is naast al wat het verder is, ook een afspiegeling van de eerste incarnatie. Het karma dat ieder mens zich gesteld heeft hier te leven is zijn curriculum dat mede is vorm gegeven door zijn handelen en laten in de eerste incarnatie - het karma is zijn leerdoel, niet zijn schuldenlast. Er zijn geestelijken die het wel uitleggen als een straf, het boete doen voor een oerzonde. De enige straf die er bestaat is echter de straf van de

geestelijke in de fysieke wereld tegen wie je zegt dat hij onzin uitkraamt. Tijdens het Middeleeuws Christendom kon je daarvoor op de brandstapel belanden en in andere religies is dat nog steeds zo. De geestelijken hanteren een dichotomie, straf en beloning. In de opvoeding van mensenkinderen door hun mensenouders zijn concepten als straf en beloning al heel lang hopeloos achterhaald. Je praat met je kinderen, je praat heel veel, en je legt uit, waarbij je hoopt dat je voldoende wijsheid kunt opbrengen.

Het karma van een mens in de tweede incarnatie is zijn programma voor het leven waarin hij wordt bijgestaan door een goede vriend van RechtvaardigeLiefde, waarin een afspiegeling is vervat van de eerste incarnatie en dat als doel heeft dat te leren wat nodig is, alvorens weer terug naar huis te gaan. Een mens aan het einde van zijn leven, aan het einde van zijn aardse weg, is een wijzer mens, een wijzere ziel. Alleen die mens zelf kan dat zien, niemand anders. Er is vaak nauwelijks over te vertellen, omdat niet alle wijsheid onder woorden kan worden gebracht. De wijsheid van een mens is voor een medemens moeilijk te zien, omdat een mens au fond ziek is van een ziekte die geen mens kan genezen. Ook die ziekte is vaak nauwelijks te merken, omdat ieder mens het onder de leden heeft. Doorheen je eigen ziekte en doorheen de ziekte van de ander de wijsheid van een ander kunnen zien, het is bijna onmogelijk, maar doe een uiterste poging. Oordeel dan over niemand en heb genoeg aan je eigen karma. Rijk naar de liefde die zich in je bevindt -in ieder mens- en creëer warmte en geborgenheid op aarde. Zoek die warmte en zoek de schoonheid, want die zijn op aarde aanwezig.

In de soms benarde omstandigheid van het leren op aarde is er altijd een wijzer, een wegwijzer, een die wijst naar de weg, een die wijst op de weg. Zorg voor wat jij en de jouwen nodig hebben en neem niet meer dan wat de aarde je geeft, want het gaat ten koste van alle anderen. Zoek dan de wegwijzer naar de weg en vind de weg die zich bevindt op een plaats die eigenlijk je kent. Zoek de wegbereider, mocht je hem nodig hebben, en open de deur naar je innerlijke weg. Leer op je innerlijke weg en materialiseer dat in de fysieke wereld. Zo zorg je voor jezelf en de jouwen zonder dat je naar meer verlangt dan wat je nodig hebt - het vergaren van materiële rijkdom kan nooit het gemis aan innerlijke ontbrekende liefde compenseren.

Je bent niet meer en je bent niet minder dan een ander mens en alles wat het wel zo doet lijken is het gevolg van misleiding door de leiding. Zie dat een dichotomie nog een oneindig aantal schakeringen kent

tussen zijn uitersten en dat de uitersten elkaar ontmoeten als verschillende interpretaties van hetzelfde. Realiseer je dat je een component bent van het kosmisch experiment van Luciwher en Alnatrea, niet als onderdaan maar als onderdeel en deelnemer. Begrijp dat het experiment, het zelfonderzoek, er op is gericht niet alleen te ontdekken wat en wie je bent, maar ook wat er aan je ontbreekt - "Always be aware of what's not there". Dat wat er aan je ontbreekt is daarbuiten in de wereld van Luciwher niet te vinden, maar in de binnenwereld van jezelf. Scheur je los van de monocultuur van het materiële, het paradigma van Luciwher, en vervolledig het spectrum met de Liefde die in je huist. Laat je wijzen naar de Liefde, mocht je dat nodig hebben, door Warmte en Schoonheid en wordt heel. Niet om te dienen, behalve je gevoel van eigenwaarde.

De waarheid van De Sleutel

Natuurlijk is "Het Verhaal" verteld als een allegorie en misschien geeft dat de lezer wel aanleiding dit verhaal als onzin te bestempelen - het is bovendien slechts de korte versie van een veel langere. Besef dan dat het die lezer is die de kwalificatie onzinnig hanteert en nooit het verhaal dat de lezer onzinnig acht. "Het Verhaal" is zo geschreven dat het behapbaar is voor ieder, dat wil zeggen, je hoeft er echt niet voor gestudeerd te hebben - de rest van het boek is al ingewikkeld genoeg. Ondanks de schijnbare eenvoud echter representeert "Het Verhaal" de fundamentele van het bestaan, verteld voor mensen die nog religieus zijn, maar ook voor hen die al of niet teleurgesteld van hun geloof af zijn. Het is een boek voor de geharde atheïst -er wordt je geen enkel geloof opgedrongen- en voor de denker met een wetenschappelijke geest. "Het Verhaal" en de overige boeken vervangen geen enkel boek van belijdenis, omdat deze boeken niet de nieuwe boeken van belijdenis zijn. Deze boeken willen aanzetten tot denken met het verstand of met het gevoel en het liefst met beide. Schuif anders het verhaal terzijde om diep in jezelf het verhaal te vinden. Zoek je eigen inhoud van "Het Verhaal", want de waarheid ligt in elk mens besloten, elk mens heeft zijn of haar eigen aandeel in de universele waarheid. Bewaar je conclusies tot het moment dat je tegen jezelf kunt zeggen dat je volledig in waarheid leeft.

Een van de doelen van dit boek ligt in de hoop dat je niet in zee gaat met charlatans, mensen die claimen over bovennatuurlijke krachten te

beschikken - bedrog, ook al begrijpen zij dat soms zelf niet. Als je ontdekt dat je het allemaal zelf kan, dan ben je al behoorlijk ver. "Het Verhaal" is geen Gita, geen Gatha en geen Tenach, noch een Nieuw Testament of Koran. Evenmin een Kojiki, Nihonshoki of Engisjiki, dan wel Popol Vu of Munay Ki⁹). Al deze boeken en alle andere vergelijkbare boeken vertellen het verhaal van Alnatrea en Luciwher en zijn doordrenkt van de wetten van Luçal, het Luciwher paradigma. Deze boeken zijn de lokale varianten die vertellen over de God die wil indoctrineren of eenieder die de geboden van die lokale God niet gehoorzaamt door het vuur zal laten vernietigen, of in de afgrond werpen, of in de achterste duisternis. Al deze boeken zijn variaties op een en hetzelfde thema, die van de waarheid die van buitenaf op je toekomt - het Luciwher paradigma. Terwijl de waarheid diep in jezelf ligt te wachten op jouw ontdekking.

"Vergis je niet," zei de oudere man. Hij keek in de spiegel en noemde zich een slachtoffer van zijn genen - hij moest lachen. De eens zo krachtige jonge man was nu een gezette man. Hij zei verder dat elke jongeman ambities heeft om verder in de wereld te komen, hoger. Dat hij het Verhaal en de rest van zijn boeken juist niet op die leeftijd heeft geschreven, omdat je op latere leeftijd die ambities niet meer hebt. Als een symfonie die rustig begint en zijn hoogtepunt beleefd met veel slagwerk en koperblazers, een volle strijkerssectie met violen, celli en contrabassen en die daarna weer tot rust komt in een aantal nu uitgebalanceerde grondtonen, een harmonieuze samenklank. Het wegsterven van het fortissimo laat de essentie naar voren komen, die ambitieus is, het zijn dat zichzelf heeft gevonden en is en niets meer hoeft te worden. Hij vertelde dat dit voor hem de beste tijd is om zijn boeken weg te geven. Dat er geen enkel eigen belang werd gediend in de publicatie ervan, en dat dit gegeven voor hem belangrijk was. "Lees rustig verder," zei hij, "het zal je duidelijk worden."

Noten bij "De Aanvang"

¹⁾ De aftakeling die soms ontluisterend kan zijn betreft niet de ziel van de mens, maar de geest. Hoewel in dit boek het onderscheid tussen de twee niet voortdurend even scherp wordt geformuleerd, wordt bedoeld dat de ziel de essentie van het wezen mens is, de essentie die niet stoffelijk is en betekenis heeft voor de eeuwigheid. De geest is materiegebonden, je zou kunnen zeggen het fysieke zendstation van de ziel, en takelt af tezamen met het lichaam. Dat wil zeggen dat de entropie zodanig voortgaat dat lichamelijke functies uitvallen en bijvoorbeeld de dementie intreedt, terwijl er geen repercussies zijn voor de ziel.

²⁾ Het woord ziel wordt gebruikt zonder de in de wereldreligies gebruikelijke connotaties. Het is de essentie, het wezen van de mens - of eigenlijk andersom, de mens is een materiële uitingsvorm van de ziel. Verder impliceert het woord ziel evenmin een entiteit die beoordeeld zal worden, beloond of bestraft, door de schepper van de ziel.

³⁾ Door het hele boek zal ik aan de AllerEerste refereren met hij. Ik zou wensen dat er een woord is dat zowel het mannelijke als het vrouwelijke tot uitdrukking brengt.

⁴⁾ Het is waarschijnlijk overbodig te zeggen dat het erven van eigen schappen door kinderen van hun ouders een navolging is van het proces dat in gang werd gezet door de AllerEerste.

⁵⁾ Een korte toelichting bij de namen: Behalve de naam van Luciwher doen de namen van de zielen zich in dit boek voor het eerst voor. De naam van Luciwher wordt gewoonlijk gespeld als Lucifer. De zachtere uitspraak van zijn naam moet onderstrepen hij niet de kracht van het kwaad is. Zoals in de tradities van het Indo-Semitisch erfgoed is hij de macht en kracht van het licht - in elke concrete en abstracte betekenis van het woord. Dat hij wordt beschouwd als de duivel of satan, ook wel het kwaad, is het gevolg van de ernstige ziekte waaraan de naamgevers lijden. Wie stevig op zijn voeten op zijn innerlijke weg loopt, heeft geen nut voor benoemen en beschimpen en zal daarentegen altijd proberen om zijn eigen spiegelbeeld te ontdekken in de spiegel. Luciwher is op een of andere manier altijd aanwezig, niet alleen in de religies van deze wereld, maar ook in de filosofie, in de politieke theorie en dergelijke gewichtige, maar ook alledaagse zaken. Kortom, hij doordrenkt deze wereld. Alnatrea speelt een rol met een veel onopvallender profiel. Over het algemeen wordt zij gunstiger beoordeeld benoemd als moeder aarde. Ooit afgevraagd waarom alle schepselen moet doden om te kunnen consumeren? Gebruik deze beelden en werk het voor jezelf uit, je kent ze beter dan je meestal zou willen.

Mellhor en Nananja zijn niet aanwezig in deze wereld en zullen dat ook nooit zijn, hoewel hun woorden wel de meest verlichte personen uit de geschiedenis hebben gevoed, zoals Krishna, Mozes en Jezus of Isa, maar niet uitsluitend deze. In het geval van het hindoeïsme wordt de claim gedaan dat Krishna in de geschiedenis verschijnt telkens wanneer de omstandigheden dat noodzakelijk maken, telkens in een incarnatie die toepasselijk is voor die tijd. Dit is een duidelijk geval van verschuiving in perspectief. De betrokken persoon was elke keer een ander, terwijl de inspirerende zielen bij elke gelegenheid Mellhor en Nananja waren. De erfenissen van de betrokken mensen werden uiteindelijk zonder uitzondering vertekend doorgegeven vanwege de werking van het Luciwher paradigma - het primaire onderwerp van dit boek. Maar toch, werd de mensheid als geheel elke keer een stap verder geholpen.

De namen van Eewhel en Anoenja zullen nooit gemeen goed zijn en zij hebben daartoe de ambitie ook niet, want zij zetten zich in voor het lenigen van vooral existentiële noden. Zij kunnen dit realiseren op een persoonlijk peil of op een publiek peil. Zoek ze in de kunsten en in de wetenschappen en alle afgeleide velden daarvan op elk niveau, maar niet uitsluitend daar. Ze werken grotendeels onopvallend hoewel er sommige prominente gevallen zijn te vinden in de huidige tijd en de geschiedenis. Katholieke Christenen vergelijken hun werk soms met dat van de heilige geest. Hoewel deze vergelijking niet geheel onterecht is, is het werk van Eewhel en Anoenja veel praktischer.

Hou altijd in gedachten dat het niet de namen hier zijn die een speciaal belang hebben, maar dat het je begrijpen van hun eenheid belangrijk is - met daarin de gelijkwaardige aspecten van het mannelijke en het vrouwelijke. Het is van speciaal belang hun drie-eenheid te begrijpen als de representatie van de AllerEerste, die vele namen heeft. Alleen de AllerEerste is één en compleet in zichzelf, mannelijk en vrouwelijk, yin en yang, positief en negatief: de alfa en de omega zoals die van oudsher gekend is. Bij het aanschouwen van de AllerEerste is niet te zeggen of de gewaarwording mannelijk of vrouwelijk is; het is beide. Overigens ziet de AllerEerste er verrassend jong uit. Geen oude man met baard.

⁶⁾ In een eerdere versie van dit hoofdstuk die ik tweeëntwintig jaar geleden schreef verhaalde ik dat de wereld van de eerste incarnatie eindigde in destructie. Dit zo opschrijven is echter overbodig, omdat alles buiten de eeuwigheid eindigt met ondergang. Wanorde en verdeeldheid worden meer benadrukt in het huidige verhaal, want dat resultaat beschrijft nauwkeuriger de discrepantie tussen de doelen die de zielen zichzelf hadden gesteld en wat daar van terecht kwam. Een nadruk op vernietiging zou ook de conclusie kunnen opleveren dat RechtvaardigeLiefde, WarmeSchoonheid en InzichtelijkLicht degenereerden, wat geen waarheid is. Het falen, als dat het juiste woord is, van de eerste incarnatie kan worden gezien in de conclusie dat geen van de volken in uiteindelijk begreep hoe precies om te gaan met hun volledig vrije wil, terwijl ze toch een gemeenschappelijk doel voor ogen hadden, harmonie - eenheid, eendracht, verenigbaarheid, unanimiteit, consensus, evenwicht, samenhang.

7) Vaak is de vraag gesteld waarom iedere ziel van Licht het volledig zelfonderzoek afrond in één mensenleven, en Eewhel en Anounja gedurende de aanwezigheid van de mens steeds weer opnieuw. Verschillende keren hebben lezers daarbij verondersteld dat de straf voor Eewhan groter moest zijn dan voor de zielen van Licht en Inzicht. Deze vraag heeft als onderliggende veronderstelling dat incarnatie in de materiële wereld een straf is voor gemaakte fouten - het tegendeel is het geval. Straf is een verouderd begrip, een vervallen dogma geboren uit de religies van het materiële universum. Leren is nooit een straf, maar leren kan wel vol groeipijnen zijn.

De nadere toelichting hierbij is dat Eewhel en Anounja met grote regelmaat incarneren in de materiële wereld, omdat een constante aanwezigheid hun leerweg 'gelijk' zou maken aan die van Luciwher en Alnatrea en derhalve zou corrumperen zoals dat gebeurde in de eerste incarnatie. Ook is incarnatie op geregelde momenten effectiever in het hernieuwen van de hoop, het tonen van de niet gecorrumpeerde schoonheid van het bestaan.

8) Uit deze stellingen moet het nu duidelijk zijn dat als Luciwher de God van het fysieke universum is, alle goden uit de vleselijke religies voorstellingen van Luciwher zijn. Ahura Mazda is dat, Jahweh is dat, de christelijke God en Allah zijn dat, samen met een menigte aan andere goden. De geïnspireerde en inspirerende figuren die over de ware God spraken zijn niet noodzakelijkwijs de pleitbezorgers van Luciwher. Integendeel, meestal zijn ze dat niet. Toch verandert de aard van de fysieke wereld hun inspiratie altijd in een corrupte doctrine. Vooral in Boek Vijf kunnen de analyses van de vleselijke wereldreligies worden gevonden, waaruit blijkt dat dit zo is.

9) Gita is de Bhagavad Gita, een onderdeel van de Mahabharata, een van de boeken uit het Hindoeïsme. De Gatha's zijn de geschriften van het Zoroastrisme -Zarathoestra- en van het -Zen-Boeddhisme. De Tenach is het boek der Joden bestaande uit de Thora, de Newie'iem en de Ketoeviem. Het Nieuwe Testament is een aanvulling op de Tenach -dat door Christenen het Oude Testament wordt genoemd- en dat het verhaal van Jezus Christus vertelt. De Koran is het boek van de Moslims en bevat de openbaringen van Allah die de profeet Mohammed ontving middels de aartsengel Jibril. De Kojiki, Nihonshoki en Engisjiki zijn de boeken van het Japanse Shintoïsme. Voor de Maya's is dat de Popol Vu en voor de Inca's de Munay Ki.